עין משפמ

נר מצוה

א [מיי פיים מהכי מעה"ק ה' ב]: ב [מיי של הלכה ד]: ה ג מיי פי"ע מהלכות מעה"ק הלכה י:

ו ד מיי פ״א מהלכות

ד מיי' פ״ח מטנטע פסוח״מ הלכה ל: ה מיי' שם הלכה לא: ו מיי' שם הלכה ל: ז מיי' פ״י מהלכות

ז מיי' פ"י מהלכות תרומות הלכה ד ופט"ו

ו מיי' פי"א מהלכות פסוה"מ הלכה יא:

הלכה כא ופט"ו מהלכות

מאכלות אסורות הלכה יג:

פסור"ת הכלה יח:

עו מיי פטיין מהלי

מרומות הלכה כ:

יב י מיי פיד מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
יו ופ"א מהלכת שאר אפות
המומאה הלכה ג:

יו ב"א מיד מהלכת או

"ג ב מיי' פ"ד מהלכות שאר

אבות הטומאה הלכה ב:

מוסף רש"י

חמשה דברים בעולה

מצטרפין. לענין כזית להעלותן בחוץ, שאם העלן חייב כרת, ולהכי נקט עולה, דבשאר ובחים לא מלטרף

בשר לפי שאינן כליל (בריתות

בשר לפי שחיק לכיל (בריחות זה). שגשתייר מהך. בשעת זריקה, אבל אם נטתא כל הבשר והחלב או שאבד לא יחרוק, ר' יהושע לטעמיה דריש ועשית עולותיך הבשר דריש ועשית עולותיך הבשר

יהדם, אם אין בשר אין

והדס, אם אין בשר אין דס (תבחים בה: אם), והובמים כתכי (ברביים בה: דס ובמין שכך והכשר מאכל, הזקיקן הכמוד בה אה (תבחים אם). ביות בשר. דאילם כדי אהילת אדם, ובדות חלב. להילת אדם, ובדות חלב. להבילת הדם, ובדות חלב. הכםן את הדם וגד והקטיר אם הכלו אמיה הדם וגד והקטיר אם הכלו אמיה אלו צדי אם הכלו אמיה אלו צדי אלו צדי אם הכלו אמיה אלו צדי אלו צדי אלו צדי

את החלב, אע"פ שאיו בשר

וורה עליו את הדם וחח פחיו

זורק עניו מה הדם. דקרינל זורק את הדם. דקרינל ניה הנשר והדם (מנחות בו). כחצי זית בשר כר' אינו זורק את הדם. שלין

אכילה והקטרה מלטרפין (שם) דאכילת אדם ואכילת

(שם) למכינת להט המכינת מזכח לה מלטרפין (פפחים עם. מנחות ש.) זריקת דם אינה אלה להתיר אימורים למזכח ובשר להדם, וכיון דאבדו

שניהם זריקה למה (מנחות ט:).

שניהם וריקה נמה (מנחות מי).
ובעולה. דבין בשר בין חלב
כולהו למזבח סלקי, מלטרפים
(שם). ובמנחה כרי לא
יזרוק. לת הדם עליה (פחחים

שם). מנחה מאי עבידתיה.

שם). מגויו שות ב-כוריקת דס (שם) מאי וריקת -- אורא בתוחה וזרחים קט:

שבאה עם הזכח ואבד בשר

הזבח והמנחה קיימת, לא יזרוק את הדם בשבילה, דלאו

גופיה לזכיקה הול (זבחים שם וכעי"ז מנחות שם). ותרומת ידך אלו ביכורים. לכתיב

ידך אלו ביכורים. דכתינ נהו יד ולקח הכהן הטנח ----

מידך (פסחים לו:) דבעי הכחת

זהום כדכמיב ושמם במוח

מקום כדכתיב ושתנו בשתנו והלכת, והמם אשמעינן עשה והכא אשמעינן אזהרת לאו לאוכלן בגבולין, דאילו תרומה ממש קדשי הגבול היא ולא

דם איכא במנחה (זבחים

ל) כריתות טו., ב) זבחים קט. ע"ש ותוספתה פ"ה הט"ו

ע"שן, ג) פסחים עט. מנחות ע"שן, ג) פסחים עט. מנחות ט. כו. זבחים כה: קט. מוספתה דובחים פ"ד ה"ב

ותוספתא פסחים פ"ו ה"ג

[תוספתה פסמים פ"ו ה"ג בכורות לט:], ד) [בכל שארי מקומות אימא או כזית ויש לדקדק קלת בתוס' דהכא ד"ה כזית], ד) ערלה פ"ב מ"א, ו) זבמים קט, ו) מכות יו. חולין

הכ: פסחים לו: ויבמות עג:],

קכ. פסמים מו [יכוחת עג], ק) [ע" מוס' לקמן רישיו. ד"ה השרלים], ע) [במדבר טו], י) [רבה יעצ"ץ], ל) [ויקראו],

ל) גי׳ ל״ק אבל חלי זית בשר דלאו אכילת אדם כו׳,

מ) באותה מנחת נסכים הבאה

עם הובח קאמר כו' ל״ק, עם הובח קאמר כו' ל״ק, () למובח הס״ד ואח״כ ד״ה

והתנן כו׳ נ״ק, ס) לחייב עליו

בבשר משום פיגול כו' ל"ה.

תורה אור השלם

ו. רַאשִׁית עַרסתַבַם חַלָּה

תרימו תרומה בתרומת גרו

במדבר טו כ 2. לא תוּכַל לֶאֱכֹל בִּשְעֶרִיךְּ מִעְשַׂר דְּגְּנְךְּ וְתִירשְׁךְּ וְיִצְרָּרֶךְּ וּבְכֹרת

בְּקֶרְהְ וִצֹאנֶהְ וְכָל נְדָרֶיהְ אשר תדר ונדבתיה

וּתְרוּמַת יָדֶף: דברים יבי יַּבֶּי

הגהות הב״ח

(A) גבורא תרימו תרומה
 בכורים כל"ל ותיבת גבי
 נמחק: (ב) רש"י ד"ה אלא
 לחייב וכו׳ אתאי לא מלטרפין

לא

מצטרפין בכזית בחוץ ולחייב:

רבינו גרשום

מיירי - חמשה דרחיר רטולה

ומשני

בן תרימו אתה:

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

מתני' א אחמשה דברים בעולה מצמרפין זה

עם זה הבשר והחלב והסולת והיין והשמן

יוששה בתודה הבשר והחלב והסולת והייו

והשמן והלחם: גם' מתני ליה רב הונא פ

לרבא חמשה דברים בעולם מצמרפין זה עם

זה א"ל בעולם קא אמרת והא קתני בתודה ו'

דברים שבתודה הבשר והחלב והסולת והיין והשמן ולחמי תודה ^ס א"ל תני בעולה תנינא

להא דתנו רבנן ³⁰עולות ואימורים מצמרפין לכזית להעלותן בחוץ ולחייב עליהן משום

פיגול ונותר וממא קתני בעולה אין בשלמים

לא בשלמא להעלותן בחוץ עולה דכליל היא

מצמרפין שלמים לא מצמרפין אלא לחייב עליהן משום פיגול ונותר וממא שלמים אמאי

לא מחייב והתנן כל הפיגולים מצמרפין זה

עם זה וכל הנותרות מצמרפות זו עם זו

אלא אימא עולה ואימוריה מצמרפין זה עם זה

לְכזית ליזרק עליהן את הדם ח וכיון דמצמרפין

ליזרק את הדם חייב וכו' ומאן קתני לה רב

יהושע היא ידתניא רבי יהושע אומר יכל

הזבחים שבתורה שנשתייר מהן כזית בשר

יוכזית חלב זורק את הדם הכחצי זית בשר

וכחצי זית חלב אינו זורק את הדם יובעולה

אפילו כחצי זית בשר וכחצי זית חלב זורק את הדם מפני שכולה כליל ובמנחה אפילו

כולה קיימת לא יזרוק מנחה מאי עבידתיה

אמר רב פפא מנחת נסכים יו: מתני

התרומה יותרומת מעשר ותרומת מעשר של

המאי והחלה והביכורים מצמרפין זה עם זה

לאסור ולחייב עליהן את החומש ^{הכ}ל הפיגולים מצמרפין זה עם זה וכל הנותרים מצמרפין

זה עם זה: גמ' מאי מעמא כולהו "איקרו תרומה גבי חלה כתיב יראשית עריסותיכם יו

חלה תרימו תרומה (6) גבי ביכורים נמי

איקרו תרומה "דתניא יותרומת ידך אלן

ביכורים אבל אינך לא צריכא: מתני' כל הנבילות מצטרפין זו עם זו וכל ז ® השקצים

א (מייי פייים מהלי מעה"ק חמשה דברים בעולה כו'. מפרש להו ואזיל: מתני ליה רב הונא מתני' ה' דברים בעולה מלטרפין זה עם זה הכשר והחלב והסלם. לרבה יד] ה' דברים בטולם. סיס טועה בנירסת המשנה דגרם בעולה והוא אמר בעולם א"ל בעולם קאמרת כלומר וכי אין בעולם

כלומך חזור בך שח וגרים בעולה: בשלמא להעלותו בחוץ עולה דכליל הויא מצמרפין. פירוש אס

העלה בחוץ כזית בין בשר בין אימורים חייב מפני שכולה כליל והכל חשוב כמו אימורים שלמים לא שוז פירוש העלה בחוץ כזית משלמים בין בשר ואימורים פטור שהרי אינו חייב על העלאת חוץ אלא על דבר שמתקבל בפנים כדאיתא התם פ' השוחט והמעלה (זכחים דף קיא:) ובשר שלמים אינו י) למובח והתנו כל הפיגולין מלטרפין זה עם זה ואפילו אימורין ובשר אלא אימא עולה ואימוריה מלטרפין לזרוק עליה את הדם כלומר שאם אבד ונשאר חלי זית מאימורים וחלי זית מן בשר העולה זורק הדם כאילו נשאר כזית מאחד מהם שהרי הכל אכילת מובח ויש להם להלטרף זה עם זה אבל בשלמים לא שהאימורים אכילת מזבח ובשר אכילת אדם ואכילת אדם ואכילת מזבח לא מצטרפים ומני ר' יהושע היא דתניא כל הזבחים כו׳ ולאפוקי מדר"א דאמר יש דם אע"פ שאין בשר לדידיה לא בעינן יוז והא דהתני לחייב עליה משום פיגול ונותר וטמא היינו לזרוק עליו את הדם לכתחלה ⁴⁾ בבשר חייבים עליו משום פיגול ונותר וטמא שהזריקה קובעתו

בפיגול וקרי ביה קרבו מתירין: בזית בשר ובוית חלב. או מית חלב קלמר: מנחה מאי עבידתיה. כלומר מאי זריקת דם שייכא הכא אמר רב פפא מנחת נסכים פירוש שיש זבח עם המנחה ואבד כל הזבח וס"ד אמינא דכיון דהמנחה קיימא והרי היא תחת הבשר או תחת האימורים ויזרוק קמ"ל דלא: התרומה ותרומת ית בו'. בגמרה מפרש טעמה משום דכל הני איקרו ישו תרומה:

בל הפיגולים וכו' וכל הנותרים כו'. כבר תנא ליה ברישא ואיידי דבעי כל הנבילות מצטרפות וכל למיתני השרלים מלטרפות תנא נמי כל הפיגולים:

אבל הנך לא צריכא. פירוש תרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמחי לח לריך לפרושי מ"ט דמלטרפי כלומר שהרי דבר פשוט הוח שהם עלמן נקרחים תרומה: כל הגבילות. בגמרח מפרש לענין מחי קחמר: כל הגבילות מצמרפות זו עם זו. כלומר בשר נכלה זו עם בשר נכלה ס [חמרת]: אכזר רב לא שנו לאן אלא לענין שומאה. וה"ק במחני' כל הנבילות מצטרפות לטומאה אבל לענין אכילה לא מצטרפין אלא טהורים לעצמן וטמאים לעצמן דאיסור דטהורה משום נבלה ואיסור טמאה משום טומאה כבו אבל משום נבילה ליכא דקסבר אין איסור חל על איסור ולוי אמר לאכילה נמי מצטרפין ואם תאמר וכי פליגי רב ולוי בפלוגתא דתנאי יגו בעלמא דאמרינן דפליגי באיסור חל על איסור הא מדפריך בסמוך לרב אסי וקא משני קסבר האי מנא איסור חל על איסור אלמא אימ להו לכולהו אמוראי דפליגי הכא דאין איסור

לאוכל מכולן בשוה פרוטה בשגגה לחייב עליהן את החומש: גבו' מאי טעמא. מלטרפין חלה ובכורים עם התרומה: אבל אינך. כלומר שאר הנך לא לריכי קרא לאימויי דמלטרפין זה עם זה דהא מיקרו תרומה: בותגי' כל הנכילות מלטרפות זו עם אינך. כלומר שאר הנך לא לריכי קרא לאימויי דמלטרפין זה עם זה דהא מיקרו מרטרפין זה עם זה לאוכל מהן כזית: גבו' השרצים מלטרפין זה עם זה לאוכל מהן כזית: גבו'

למיתני הא לאשמועינן רבותא דבשר משום פיגול ונותר

מצמרפין זה עם זה: גמ' אמר מדבר מש"ה ס"ל דחין זורקין עליהן מדבר מש"ה ס"ל דאין זורקין עליהן את הדם עד שישתייר מהן כזית בשר דהיינו אכילת אדם [או כזית חלב

סיינו מנחה הבאה עמה והייו והשמו מצטרפיו זה עם זה בכזים לחייב משום מעלה בחוץ ולחייב משום פגול ונותר וטמא ומשום מעילה נמי. אלא ה' דברים והא קתני ו' דברים שבמודה ומסיק אלא תני שבעולה ואע"ג דתנא רישא נמי קדשי מובח מלטרפין זה עם זה אינטריך

וסלת ויין מלטרפין אע"ג דמינא אחרינא נינהו: ששה דברים שבחודה. מלטרפין זה עם זה לפינול ונוסר ונומא והאי חלם ח נמי דקתני גבי תודה היינו נמי מנחת נסכים הבחה עם התודה כדחמרינן במסכת מנחות בפרק שתי מדות (דף 2:) דתודה נמי טעונה מנחת נסכים דמפיק ליה מאו זבחש: גבז' בעולם האמרם. במשתנו בכל הזבחים שבנוולם חחשה דברים עו שמלטרפין זה עם זה ותו לא: וא"ל והרי סודה שיש בה ו' דברים שמלערפין זה עם זה. ודם לח קח חשיב לפי שחין מועלין בדמים וליתיה לח בפגול ולא בטמא כדאמרינן בפרק כל הבשר (חולין דף קיו:): אלא סני בעולה. איכא חמשה דברים יו המלטרפין ולא במקום אחר. ענין אחר אמר יא לו רבי" בעולם קאמרת דבכל דבר שבעולם מצטרפין אלו חמשה דברים יש והא קתני בתודה דמשמע דבובחים מיירי ולא בחולין: עולה ואימוריה מלטרפין לכזים להעלותו בחוץ. דאי מקטיר כחלי זית בשר וכחלי זית אימורין בחוך חייב עליהם משום מקטיר בחוץ והקטרה בעינו בכזית כדכתיב? ואם האכל יאכל ואמרינן (זבחים דף כח:) בשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מזבח בכזית: עולה דכליל היא מצטרפין. הבשר והחלב לחייב הקטרה בחוץ אבל שלמים דאינן כליל לא מצטרפי לאימורין: אלא לחייב עליהן אמאי לא. מלטרפין (ב) יגן בכזית לחייב משום פיגול ונותר וטמח: אנה אימה עולה ואימוריה מלטרפין לכזים לזרוק עליהן את הדם ור' יהושע היא דתניא וכו': שכולה כליל. משא"כ בשאר הזבחים. וטעמיה דר' יהושע בשאר זבחים משום דכתיב ואם האכל יאכל כדאמרינן לעיל דבשתי אכילות הכתוב

דהיינו אכילת מובח] 0 אבל [חלי זית בשר דהיא אכילת אדס] וחלי זית חלב דלאו אכילח אדם הוא אינו זורק עליו דאין מצטרפין. אבל עולה דלית בה אכילת אדם אפילו כחלי זית בשר וכחלי זית חלב מלטרפין: ובמנחה אפינו כולה היימא. ואין שם כלום מן הבשר לא יזרוק: מנחה מאי עבידסיה. מאי זריקה טעונה מנחה: אמר רב פפא מנחם נסכים. כלומר האי דקאמר ובמנחה אפילו כולה קיימת וכו׳ מיבאותה מנחה הבאה בנסכים קאמר כדכתיב ומנחתם סלת וגו' דקא ס"ד הואיל ובהדי זבח קאתייא כגופא דובח דמיא ואע"ג דלא נשתייר מן הבשר כלום יזרוק עליה את הדם קמ"ל דלא: בותבי' הסרומה. היינו תרומה גדולה תרי ממאה: וסרומם מעשר. היינו מעשר מן המעשר: ותרומת מעשר של דמחי. שהוח ממחה: והחלה והבכורים מלערפין זה עם זה לחסור. שחם נפל מכולן לחוך עיסה של חולין ויש בו כדי לחמץ אסורה: ומלטרפין

עולה מצט פין לרומן בחוץ. כלומר דאי מקטיר חצי זית חלב וחצי זית בשר בחוץ חייב עליהן משום מקטיר חוץ והקטרה בעינן בכזית דכתיב ואם האכל יאכל ואמרינן בב' אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת מדבח מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מובח מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מובח בכזית: עולה דכליל היא מצטרפין: הבשר והחלב לחיוב הקטרת חוץ אבל שלמים דאין כולן כליל לא מצטרפין ועוד כיון דבשר שלמים נאכל אין בו משום מעילה בחוץ ולא מצטרפין: בשר וחלב בין פיגולין דשנים או שלשה זבחים מצטרפין: אלא אימא. האי דקתני עולה ואימוריה מצטרפין לכזית לאו להעלאת חוץ וליחייב משום פיגול ונותר קתני דא"כ קשיא שלמים אלא אימא מצטרפין לכזית לכיהם את הכילת מדם מבאר זבחים וטעמא דר' יהושע משום דכתיב ואם האכל יאכל בב' אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת אדם מבח אף אכילת מזבח בכזית משום הכי אין זורק עליהן לורוק עליהם את הרב: ורי יהושע היא דתניא כוי. משאר ובחיים וטעמא דרי יהושע משום דכתיב ואם האכל יאכל אבל בב' אכילות הכתוב מחדב את הדבו הוא שכילת אודם בכוית אף אכילת אודם בכוית משום הכי אין זורק עליהם את דביהי. כלוםר והלא אין אחת מחמש מנחות באות עם הזבח. אמר רב פפא במנחת נסכים. קא מיירי האי דקאמר בעד שישתייר מהן בנסכים ומנחתם סלת וגר' דסר"א הואיל ובהדי זבח קא אתיא כי גופיה דורוק עליה את הדם קמ"ל דלא: תרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי שהוא אחד ממאה. והחלה והבכורים מצטרפין זה עם זה ובמנחה אפילו באות מנחה בכוכים ומנחתם סלת וגר' דסר"א הואיל ובהדי זבח קא אתיא כי גופיה דורוק עליה את הדמ מק"ל דלא: תרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי שהוא אחד ממאה. והחלה והבכורים מצטרפין זה עם זה לאוכל מכולן כזית בשגה לחייב עליהן את החומש, אבל אינך לא צריכי קרא 2) דתרומת שתיתן: כל תנבילות מצטרפין זה עם זה. לאוכל מהן כזית: כל שטומאתו ושיעורו שוין כגון נבלה ונבלה או כגון שרץ: טומאתו ושרץ שיעורו בער שהוא שיעור וא שיעורו שוין כגון נבלה ובלה או כגון שרץ ושרץ: טומאתו נבלה לא הויא אלא עד הערב: לא טומאתו לא שיעורו. כגון מבלה ומאתו ולא שיעורו. כגון מבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתן דאילו טומאת מת הריא טומאת בכזית ושרץ שיעורו בעדשה: שיעורן ולא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתן דאילו טומאת מת הריא טומאת בכזית ושרץ שיעורו בעדשה: שיעורן ולא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאת בכזית ושרץ שיעורו בעדשה: שיעורן ולא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאת בלה לא הויא אלא עד הערב: לא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתו בלה לא הויא אלא עד הערב: לא טומאתו כלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתו בלה הייא אלא עד הערב: לא טומאתו לא מוצר בכעדשה:

במתניתין אלמא דעיקר

ב) נראה דל"ל דהא כולהו הוי תרומה:

וו משה. עי' תוס' זבחים (דף מט ע"b"): מו רב הונא לרבה בריה חמשה דברים: גו תודה אלא תני תיבות א"ל נמחק: זו מתיבת וכיוז ים והטחה. כיי ונוסי ובחים קרץ עק כיים): סדב הונא ירבה בייה ומשחד דברים: מחודה איז אוני חיבות איי נמוקי; חן מורכת וכיון עד תיבת ומאן קתניל לה נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: סן נסכים סד״א הואיל ובהדי זבח קא אתיא כגופיה דובה דמיא קמ״ל ללא: ו) עריסותיכם אבל לא מייתי ראיה מהפסוק שלפניו וחיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה״ דבת״כ מוקי לה בתרומה גדולה הכתוב מדבר כנ״ל: ו) וכל השרצים תיבת השקצים נמחק: סן סולת גליון ואית דאמרי הסולת זו מצה שבתודה והלחם זו חמץ שבתודה הרא״ש ז״ל: ו) דברים הם: י) דברים אפילו בחולין ולטמא טומאת אוכלין: יו) אמר לן רבי בעולם קאמרת דמשמע דבכל: יכן דברים אפילו בחולין ולטמא טומאת אוכלין וא"ל והא קתני וששה בתודה: יגן מצטרפין והתנן כל הפיגולין . מצטרפין זה עם זה לכזית בין בשר וחלב בין פיגולין דשנים או שלשה זבחים מצטרפין אלא אימא הא דקאמר עולה ואימורין מצטרפין . לאו להעלותן בחרץ ולחייב משום תיבת בכזית נמחק: יח לרבה בריה ה׳: טח ותני בעולה תיבת וגריס נמחק: טח אבל העלה תיבת פי

. שבעה וטומאת שרץ עד ערב ובשיעורן נמי אינו שויו דשיעור מת בכזית ושרץ בכעדשה:

. נמחק: יוז בעינו צירוף משמע השתא דלא גרסי׳ לפי זה ולחייב עליהז משום פיגול נותר וטמא וא״כ קשיא דמאי מיתי d) מהכא תנינא נמוקן יו שבעיק צדוף משמע השות דיא גרטי "כי יית ידוריים עליהן משום פיתיל נוזר וסמה הייב קשיה דמה ייתיום מן מהכי דלעיל למתניתין אי מהכא דקתני מצטרפין לכזית להעלותו בחוץ זה אינו דהא במתניתין לא איירי בהכי לכ"נ דלעולם גרסינן שפיר לעיל ולחייב עליתן משום פיגול וכדי וה"ק הכא אלא אימא מצטרפין ליורך עליתן את הדם כמו בשר לכתחלה לחייב עליהן משום פיגול כו' שהוריקה קובעתו בפיגול וקרינא ביה קרבו מתיריו והיינו ע"ב משום צירוף כגון שלא נשאר כי אם חצי זית מאימורין וחצי זית מבשר אבל בשלמים אין מצטרפין לכתחלה לחייב עליו משום פיגול כו' והא דאמרי' כל הפיגולין מצטרפין היינו דשכבר נפגל מתיבת והא עד ד"ה כזית נמחק: יתן מעשר מצטרפין זה עם זה לאסור אם נפלו בקדירה בנתינת טעם ולחייב עליהן חומש תיבת כו" נמחק: יש, איקרו נמי תרומה: סן נכלה אחרת: 15% שנו דכל הנכלות מצטרפות אלא לענין טומאה כגון חצי זית נכלת פרה וחצי זית נכלת גמל וה"ק מתניתי אות ב" נמחק: 00 טומאה כלומר משום לא תאכל כל טמא: 03 דתנאי דעלמא דפליגי אות ב" ותיבת דאמר": נמחק:

ועמה בשלמים

דברים יש בעולה הבשר החלב והסולת המנחה הראה עמה והיין והשמן מצטרפין זה עם זה לכזית יליחייב משום פיגול נותר וטמא ומשום מעילה: ששה בתודה הבשר והחלב והסלת והיין והשמן והלחם מצטרפין לפיגול נותר וטמא: בעולם קאמרת. דמשמע דכל זבחים שבעולם יש בהן חמשה דברים להצטרף זה עם זה ולא יותר והרי תודה שיש רא יותר והור ומוזה שיש בה ששה דברים הבשר והחלב והסלת והיין והשמן הסולת ויין ושמן של נסכי תודה (מייתר) ולחמי תודה מצטרפין ודם לא קחשיב דליתיה לא בפיגול ולא בטמא כדאמרינן בפרק כל הבשר ואית דאמרי הסולת זו מצה שכתודה והלחם זה חמץ שבה: אלא תני בעולה. הוו חמשה דברים ולא במקום אחר: תנינא להא דת״ר. בברייתא תנינן לה

א) נראה דל"ל מייתי לעיל מהכא דתנינא במתני' להא דתנו רבנן אי מהא דקתני וכו'.

אמר